

4/462

நமது தேயக் கொடி

658
உயிர்நாதசீமா

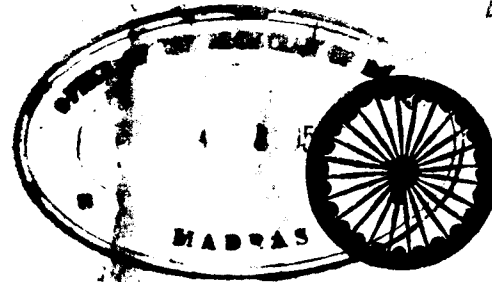
1950

Y: 381.2

N50

106807

472

41462

472

1-50.

எழுதியது:
வெ. சாமிநாத சர்மா

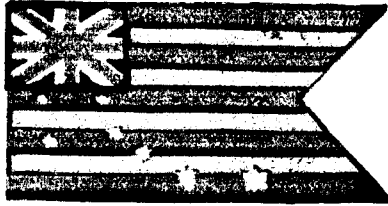
Y:381.2
NSC

ஜோத பிப்ரவரி

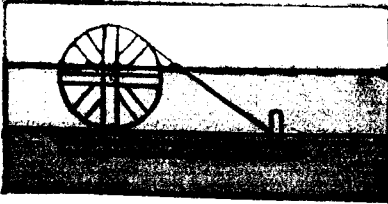
1950

ॐ देवायस्म

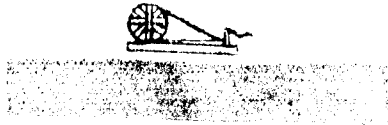
1906-ல்

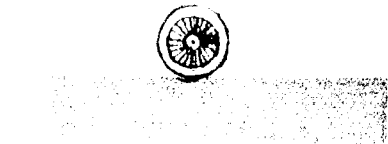
1916-ல்

1921-ல்

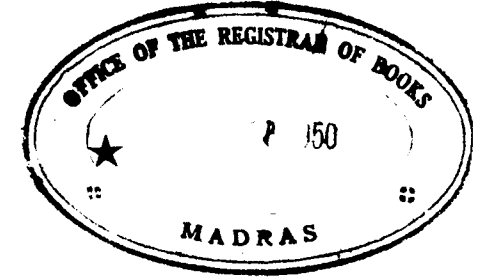

1931-ல்

1937-ல்

நமது தேசீயக் கொடி

எழுதியது:

வெ. சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

சென்னை

::

புதுக்கோட்டை

முதற் பதிப்பு: - ஜனவரி 1950

பதிப்பு உரிமை பெற்றது

M. I. P. PROJECT
Microfilm ed.

1. வரலாறு

உலகத்தில் சுதந்திரமாயுள்ள ஒவ்வொரு நாட்டு மக்களும், தங்கள் தேசியக் கொடி உயரப் பறப்பதைக்கண்டு ஆனந்தமடைகிறார்கள்; அதற்கு வந்தனை செய்கிறார்கள். அப்படியே தங்கள் தேசிய கீதம் பாடப்படுகிறபோது மரியாதையாக எழுந்து நிற்கிறார்கள்; அவர்களின் கண்ணிமைகள் ஒன்று சேருகின்றன; புறக்கண் மூடுவதனால், அகக்கண் திறந்து, தங்களைப் படைத்த தாய்நாட்டை மொத்தமாகப் பார்க்கிறது. இன்னும், தங்களுடைய தேசிய மொழி பேசப்படுகிறபோது, அவர்களை யறியாமலே ஒருவித சகோதர உணர்ச்சி உண்டாகிறது. இவை களுக்கெல்லாம் காரணம் என்ன?

சுதந்திரமாயுள்ளது எதுவோ, உயர்ந்ததொரு லட்சியத்தைக்கொண்டுள்ளது எதுவோ, நாகரிகச்செழுமை யுடன் கூடியிருப்பது எதுவோ அதுதான் உண்மையான நாடு. அதன் எல்லையும் ஜனத்தொகையும் மிகவும் குறைவா யிருக்கலாம். இருந்தாலும் மேற்சொன்ன மூன்று லட்சணங்களும் அதற்கு இருக்கும் பட்சத்தில், சர்வ தேச மேடையில் அதனுடைய மதிப்பு உயர்ந்து நிற்கிறது; அதனுடைய அபிப்பிராயங்கள் கவனத்துடன் கேட்கப் படுகின்றன.

இந்த மூன்று லட்சணங்களையும் சூட்சுமமாகத்தான் உணரமுடியும்; ஸ்தூலமாகப் பார்க்கமுடியாது. இதன லேயே, இவற்றின் பிரதிநிதிகள்போல் மூன்று சின்னங் களை ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள் அறிஞர்கள். சுதந் திரத்தைக் குறிப்பது கொடி; லட்சியத்தைக் காட்டுவது கீதம்; நாகரிகத்தைப் புலப்படுத்துவது மொழி. கொடி, கீதம், மொழி இம்மூன்றையும் போற்றுவது, சுதந்திரம், லட்சியம், நாகரிகம் இம்மூன்றையும் போற்றுவதே யாகும்.

இம்மூன்றனுள்ளும் அந்தஸ்து வித்தியாசம் இல்லை யென்றாலும், முதலாவதாகச் சொல்லப்பட வேண்டியது கொடியேயாகும். இதுவே, மற்றைய இரண்டுக்கும்

Sales & Distribution

PRAPANCHA JYOTHI PRACHURALYAM

PUDUKKOTTAI

(TRICHY DIST)

Editorial

12 Sir Mohamed Usman Road

Thyagarayanagar

MADRAS 17.

விலை எட்டு அணு

PRINTED AT THE JANAKI PRINTING & BINDING WORKS
PUDUKKOTTAI

41462

மூலமாக உள்ளது என்று கூடச் சொல்லிவிடலாம். எப்படி? கொடி எதைக் குறிக்கிறது? சுதந்திரத்தை. சுதந்திரமில்லாவிட்டால் லட்சியம் ஏது? நாகரிகம் ஏது? சுதந்திரமாயிருந்தால்தான் ஒரு லட்சியத்தைக் கைக்கொள்ள முடியும்; நாகரிகத்தைப் போற்றிக் காப்பாற்ற முடியும். எனவே, மின்னைய இரண்டுக்கும் வழிகாட்டியாயிருப்பது முன்னைய சுதந்திரமே. அப்படியானால் சுதந்திரத்தின் சின்னமாக உள்ள கொடியைப்பற்றி நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமில்லையா?

கொடியானது, சுதந்திரத்தின் அடையாளமாக மட்டுமல்ல, அந்தச் சுதந்திரத்தை அடைவதற்கான வழிகாட்டியாகவும் இருக்கிறது. இதுதான் கொடிக்குள்ளான தனிச்சிறப்பு. புத்தாகச் சுதந்திரம் பெற விழைந்தவர்களும், இருக்கிற சுதந்திரத்தை இழந்துவிடாமல் பாதுகாத்துக்கொள்ள முனைந்தவர்களும், தங்களை அடக்க வந்த சக்திகளோடும் ஒடுக்க வந்த சக்திகளோடும் முறையே போராடிய காலத்தில், கொடியையே முன்னிலைப்படுத்திப் போராடி வந்திருக்கிறார்கள். சுதந்திரத்திற்காக நடைபெறும் யுத்தங்களில் மட்டுமல்ல, வேறு காரணங்களுக்காக நடைபெறும் யுத்தங்களில்கூட கொடியே முன் வந்து நின்றுகிறது. யுத்தத் துவங்குகிறபோதும் கொடி தூக்கப்படுகிறது; அப்படியே சமாதானம் கோருகிறபோதும் கொடி தூக்கப்படுகிறது; யுத்தத்திற்கும் கொடி; சமாதானத்திற்கும் கொடி. அப்படியே சுதந்திரத்தைப் பெறச் செய்வதும் கொடி; அதனைக் காப்பாற்றச் செய்வதும் கொடி. பெற்றுக் கொடுப்பதிலும் காப்பாற்றிக் கொடுப்பதிலும், கொடி, இருமடங்கு பெருமையுடையதாகின்றதல்லவோ?

சுதந்திரமில்லாத மக்களுக்கு, தனியான கொடி இல்லையா என்று வாசகர்கள் கேட்கலாம். இல்லை; நிச்சயமாக இல்லை. சுதந்திரமில்லாத மக்களுக்குத் தனித்துவமே இல்லாதபோது, தனிக்கொடி எங்கிருந்து ஏற்படப் போகிறது? அவர்கள்; தங்களை ஆளுகின்றவர்களுடைய ஆதரவு நிழலிலே வசிக்கின்றவர்கள்தானே? அவர்களுடைய வாழ்க்கை இரவல் வாழ்க்கைதானே? கொடியே அவர்களுக்கில்லாதிருக்க, அவர்களுக்கென்று சொந்த

மான கீதம் ஏது? மொழி ஏது? நாமே, இந்தியர்களாகிய நாமே, 1947-ம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் பதினேந்தாந்தேதி வரை இந்த நிலையில்தானே இருந்தோம்? நமது என்று உரிபையோடு சொல்லிக்கொள்ளக்கூடிய கொடியோ. கீதமோ, மொழியோ நமக்கு இல்லாமல்தானே இருந்தது? ஆனால் இந்தப் பழங்கதையைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்து இப்பொழுது நமது மனதைப் புண்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமெனில்.

கொடியினுடைய சரித்திரம் மிகவும் பழையானது. ஆதிகாலத்தில் நாகரிகத்துடன் வாழ்ந்திருந்த எகிப்து என்ன, பாபிலோனியா என்ன, கிரீஸ் என்ன, ரோமாபுரி என்ன, இவைகளுக்குத் தனித்தனி தேசியக் கொடிகள் இருந்தனவென்று சரித்திரத்தில் படிக்கிறோம். நமது தமிழ் நாட்டிலும், சேர வேந்தருக்கு விற்கொடியும், பாண்டிய மன்னருக்கு மீன் கொடியும், சோழ அரசருக்குப் புலிக் கொடியும் இருந்தன அல்லவா? இந்தக் கொடிக் காக வாழ்ந்தவர் எத்தனை பேர்? வீழ்ந்தவர் எத்தனை பேர்? அவர்களுடைய ஆன்மா சாந்தியடைக!

இந்தியாவுக்கென்று சொந்தமாக ஒரு தேசியக் கொடி இருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் 1906-ம் வருஷம் வெளி நாடுகளில் வசித்துக்கொண்டிருந்த சில தேசபக்தர்களிடையே முதன்முதலாக ஏற்பட்டது. இவர்களில் பலர், தாங்கள் கொண்டிருந்த தேசபக்தியின் விளைவாகவே வெளி நாடுகளில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள்தான் இந்திய தேசியக் கொடி யொன்றைத் தயாரித்து அதை வெளிநாடு ஒன்றிலேயே பறக்கவிட்டார்கள். என்ன ஆச்சரியம்?

மேற்சொன்ன 1906-ம் வருஷத்திலேயே இந்தியா விலும் சுய ஆட்சிக் கிளர்ச்சி அரும்புவிடத் தொடங்கியது. வங்காளப் பிரிவினை காலத்தில் இந்தக் கிளர்ச்சி மலர்ந்தது; அதாவது வலுப்பெற்றது. இந்தக் கிளர்ச்சி புடன் கூடவே, தேசியக்கொடி ஒன்று இன்றியமையாதது என்ற எண்ணமும் வளர்ந்தது. பின்னர் இந்தச் சுய ஆட்சிக் கிளர்ச்சியை உரமிட்டு வளர்த்தனர் பலர். இவர்

களில், லோகமான்ய திலகரையும் அன்னிபெசண்டம் மையாரையும் முக்கியமானவர்களாகக் குறிப்பிடவேண்டும். 1916-17-ம் வருஷங்களில் இவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற 'ஹோம் ரூல்' இயக்கத்தின்போது, ஒரு வித தேசியக்கொடி உபயோகிக்கப்பட்டது. ஆனால் இது ஜனங்களுக்கு உற்சாகத் தருவதாயில்லை. மேற்படி இயக்கத்தை நடத்திவந்த தலைவர்களுக்கிருந்த செல்வாக்கின் அளவுக்குத்தான் இந்தக் கொடியின் செல்வாக்கும் இருந்தது.

காந்தியடிகள், 1921-ம் வருஷம் இந்திய அரசியலில் முக்கிய பங்கெடுத்துக்கொள்ளத் துவங்கினார். அது முதல் கொண்டு, இந்தியாவின் அரசியல் போக்கு வேறு வழியில் திரும்பியது. இந்தத் திருப்பம், இந்திய கலாசாரத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டிருந்தது. உடை. பேச்சு முதலிய எல்லாவற்றிலும், இந்தியர்கள், இந்தியர்களாகவே திகைக்கவும், வாழவும் முற்பட்டனர். சுமார் இருபத்தைந்து வருஷத்திற்கு மேலாக, காந்தியடிகள் தலைமையில் சுதந்திரப் போராட்டம் நடைபெற்றது.

இந்தப் போராட்டத்தின் ஆரம்ப காலத்திலேயே, காந்தியடிகள், தேசியக் கொடியின் அவசியத்தை நன்கு உணர்ந்தார். எழுதுகிறார்:—“கொடியானது, எல்லா நாடுகளுக்கும் இன்றியமையாதது. லட்சக்கணக்கான பேர் அதற்காக உயிர்துறந்திருக்கிறார்கள். ஒரு விக்கிரகத்தை வழிபடுவதுபோலத்தான் அது என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதனை அழிப்பது மிகவும் பாவமாகும். ஏனென்றால், ஒரு கொடியானது, ஒரு லட்சியத்தைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது.”

காந்தியடிகளுடைய முயற்சியின் பேரில் ஒரு தேசியக் கொடி தயாரிக்கப்பட்டது. ஒன்றன்மீதொன்றாக வரிசைக் கிரமத்தில், மேலே வெண்மை, நடுவே பச்சை, கீழே சிவப்பு, நடுவிலுள்ள பச்சையின்மீது நீலவண்ணத்தில் கைராட்டினம், இந்த அமைப்போடு கூடியிருந்தது மேற்படி கொடி. வெண்மை நிறம் சிறுபான்மையோராயுள்ள பல சமூகத்தினரையும், பச்சை நிறம் முஸ்லிம்களையும்,

1 யக் இந்தியா: 13-4-1921.

சிவப்பு நிறம் ஹிந்துக்களையும் முறையே குறிக்கின்ற தென்றும், கைராட்டினம், எல்லா ஜனங்களுடைய ஜீவனோபாயத்தையும் குறிக்கிறதென்றும். இப்படிச் சமூகப் பிரிவினையை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு வியாக்கியானம் இந்தக் கொடிக்குக் கற்பிக்கப்பட்டது. அதாவது இந்தியாவிலுள்ள பல்வகைச் சமூகத்தினரும் இந்தக் கொடியின் கீழ் ஒன்றுபட்டிருக்கவேண்டுமென்பது காந்தியடிகளின் நோக்கம்.

ஆனால் இந்தக் கொடி அமைப்புக்குப் பலமான ஆட்சேபங்கள் எழுந்தன. சிறப்பாக, சிக்கியர்கள், தாங்கள் ஒரு முக்கியமான சமூகத்தினராயிருந்தும், தங்களுக்குக் கொடியில் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்படவில்லை என்று குறைகூறினர். இதனால், தேச மகாஜனங்களின் பிரதிநிதி சபையாக இருந்து சுதந்திரப் போராட்டத்தை நடத்திவந்த காங்கிரஸானது, உத்தியோக தோரணையில் இந்தக் கொடியை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமலிருந்தது. இருந்தாலும், காந்தியடிகளே இந்தக் கொடியை பிரேரித்திருந்தமையால், எல்லாக் காங்கிரஸ் கூட்டங்களிலும் இதுவே உபயோகிக்கப்பட்டுவந்தது.

தெரிந்தோ, தெரியாமலோ 1923-ம் வருஷம், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார், இந்தக்கொடிக்கு ஒரு செல்வாக்கை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தனர். மேற்படி வருஷம் மேமாதம், நாகபுரியில், காங்கிரஸ் தொண்டர் படையொன்று, தேசியக் கொடி தாங்கிக்கொண்டு, ஹரோப்பியர் பெரும்பாலோராக வசிக்கும் பகுதிக்கு ஊர்வலமாகச் சென்றது. இதைப் போலீசார் தடுத்தனர். ஊர்வலத்தினரோ, தங்களுக்கிஷ்டமான இடத்திற்குக் கொடி எடுத்துச்செல்ல உரிமையுண்டு என்று சாதித்தனர்; சத்தியாக்கிரகம் செய்தனர். இதன் விளைவாகத் தொண்டரிற்பலர் கைதி செய்யப்பட்டனர். முதன் முதலாகக் கைதியானவர் சுபதராதேவியென்ற அம்மையார். இவரைத் தொடர்ந்து பலர் சிறை புக்கனர்; அநேக இன்னல்களை அனுபவித்தனர்.

நாகபுரியில் துவங்கிய கொடி சத்தியாக்கிரகம் வெகு விரைவில் அகில இந்திய இயக்கமாக வளர்ந்தது. அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியும் 1923-ம் வருஷம் ஜூலை

மாதம் 8, 9, 10 தேதிகளில் நாகபுரியில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் இதற்குத் தனது பூரண ஆதரவை அளித்தது. கூடைசூயில் கொடி தாங்கிச் செல்லும் உரிமையை அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்டதன் பேரில், இயக்கம் நின்றது. தேசியக்கொடிக்கு வெற்றி!

நாகபுரி கொடி சத்தியாக்கிரகத்தின் விளைவாக, தேசியக் கொடிக்கு அபரிமிதமான செல்வாக்கு உண்டாயிற்று. அதன் அவசியத்தையும் புனிதத் தன்மையையும் எல்லோரும் உணர்ந்தனர். காங்கிரஸ்-க்கு விரோதமாக இருந்தவர்களுட, சர்க்கா (கைராட்டின) கொடியையே தேசியக் கொடியாக அங்கீகரித்துக்கொண்டனர். 1931-ம் வருஷம் வரை இந்தக் கொடி அமைப்பே இருந்துவந்தது.

இந்த வருஷம்—1931-ம் வருஷம்—காங்கிரஸ் அங்கீகாரத்தின் பேரில் கொடியின் அமைப்பு மாற்றப்பட்டது. வர்ணங்களுக்கும் வேறு வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டது. எப்படியென்று பார்ப்போம்.

ஒன்றுக்குக் கீழ் மற்றொன்றாக வரிசைக் கிரமத்தில் முதலில் ஆரஞ்சு நிறம்; இரண்டாவது வெளுப்பு நிறம்; மூன்றாவது பச்சை நிறம்; வெளுப்பு நிறத்தின் மீது நீல நிறத்தில் சர்க்கா. மூன்று நிறங்களும் முந்திப்போல் சமூகங்களைக் குறிப்பனவல்ல என்றும் குணச் சிறப்புகளையே குறிப்பன என்றும் கூறப்பட்டன. ஆரஞ்சு நிறம் தைரியத்தையும் தியாகத்தையும், வெண்மை நிறம் சமாதானத்தையும் சத்தியத்தையும், பச்சை நிறம் தன்னம்பிக்கையையும் ஆண்டகைமையையும் முறையே குறிக்கின்ற தென்று கொள்ளப்பட்டது. இதற்குப் பிறகு, கொடியைப் பற்றின சமூகப் பிரச்னை அறவே ஒழிந்தது. எல்லாச் சமூகத்தினருக்கும் பொதுவானதே இந்தத் தேசியக்கொடி என்று எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. நடுவில் பொறிக்கப்பட்ட சர்க்காவோ, பாமர ஜனங்களுக்கு, அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையைத் தருவதாக இருக்கிறதென்று வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டது. உண்மையில், இந்திய தேசியக்கொடி பிறந்தது இந்த 1931-ம் வருஷத்தில்தான் என்று சொல்லவேண்டும்.

1931-ம் வருஷம் முதல் 1947-ம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் பதினேந்தாந்தேதி வரை, மேற்சொன்ன அமைப்புடன் கூடிய கொடியே தேசியக் கொடியாக இருந்து எல்லோருடைய வணக்கத்தையும் பெற்றுவந்தது. இந்தப் பதினேந்தாந்தேதி, நமது இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றது; நமக்குத் தனி அந்தஸ்து ஏற்பட்டது. இந்த அந்தஸ்துக் கேற்றாற்போல் நமக்கென்று தனியான கொடியும், கீதமும், மொழியும் இருக்கவேண்டிய அவசியத்தை நமது தலைவர்கள் உணர்ந்தார்கள். இதற்காக அவர்கள் புதிதாக எதையும் சிருஷ்டிக்கவில்லை. பழையவற்றையே புதியனவாக மாற்றிக்கொண்டார்கள். கவி சிரேஷ்டராகிய ரவீந்திரநாத் டாகூர் இயற்றிய 'ஜன கண மன' என்ற கீதம் நீண்டகாலமாக எல்லோராலும் பாடப்பட்டுவந்தது. இதனையே இசைப் பொருத்தத்துடன் தேசிய கீதமாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இதே பிரகாரம், காந்தியடிகள், இந்தியாவின் அரசியலில் ஈடுபட்ட காலத்திலிருந்து ஹிந்தி மொழியே அகில இந்திய மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று பிரசாரம் செய்தவந்தார். அதனையே—ஹிந்தி மொழியையே—தேசிய மொழியாக ஒப்புக் கொண்டார்கள். ஆரஞ்சு, வெண்மை, பச்சை ஆகிய மூன்று நிறங்களோடு கூடிய சர்க்கா கொடியில் ஒரே ஒரு மாற்றத்தை மட்டும் செய்து, அதனையே தேசியக் கொடியாக அங்கீகரித்துக்கொண்டார்கள் எப்பொழுதுமே நம்முடைய இந்திய நாகரிகம், புதிய புதிய அமிசங்களை அவ்வப்பொழுது ஏற்றுக்கொண்டு வந்தபோதிலும், பழமையின் தொடர்பை கூடியமட்டில் பற்றிக்கொண்டிருக்கும் தன்மையது என்பதை வாசகர்கள் இங்குக் கவனிக்க வேண்டும்.

நமது தேசியக்கொடி எந்த விதமான சிறிய மாற்றத்தையடைந்தது? சர்க்காவுக்குப் பதில் சக்கரம் பொறிக்கப்பட்டது. அவ்வளவுதான். மூன்று நிறங்களும் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. எனவே இப்பொழுது நமது தேசியக்கொடியாக, சுதந்திரக்கொடியாக, தாயின் மணிக்கொடியாக விளங்குவது, ஒன்றன் கீழ் ஒன்றாக வரிசைக் கிரமத்தில் மேலே ஆரஞ்சு, நடுவில் வெளுப்பு, கீழே பச்சை, வெளுப்பான பாகத்தில் நீல வறத்

தில் சக்கரம், இந்த அமைப்புடன்கூடிய கொடியேயாகும். 1947-ம் வருஷம் ஜூலை மாதம் இருபத்திரண்டாந்தேதி கூடிய அரசியல் நிர்ணய சபை, நமது தேசியக்கொடியின் அமைப்பு மேற்கண்ட விதமாக இருக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தது.

2. உட் கருத்து

சர்க்காவுக்குப் பதில் சக்கரம் என்பது ஒரு சிறிய மாற்றமாகத் தோன்றினாலும், இந்த மாற்றத்தில் எவ்வளவோ ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. இந்தக் கருத்துக்களும், பேலே சொன்னபடி, பழையான நமது நாகரிகத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டவையே.

சர்க்கா, சக்கரமாக மாறியது போல், மூன்று நிறங்களுக்குச் செய்யப்பட்ட வியாக்கியானங்களும் மாறின. அதாவது, ஆரஞ்சு, வெண்மை, பசுமை ஆகிய மூன்று நிறங்களையும் இப்பொழுது வேறு கண்கொண்டு பார்க்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். இதற்காக, நிறங்களைக் கீழ் வரிசையிலிருந்து கவனிப்போம். அப்படிக் கவனிக்கிறபோது முதலில் பசுமையல்லவோ தென்படுகிறது? பசுமை எதைக் குறிக்கிறது? செழுமையை. அதாவது, விவசாயத் தொழில் அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும், உணவுப் பொருள்களை அதிகமாக உற்பத்தி செய்து, அந்நிய நாடுகளின் உதவியை எதிர்பாராமல் நம்முடைய தேவைகளை நாமே பூர்த்தி செய்துகொள்ளவேண்டும் என்பன போன்ற கருத்துக்களையெல்லாம் ஒருங்குத் திரட்டி நமக்கு உணர்த்துவதாயிருக்கிறது பசுமை நிறம்.

அடுத்தது வெண்மை. உற்பத்தியாகும் பொருள்களை ஒழுங்காகச் சேகரித்துக் காப்பாற்றிவரவேண்டுமென்

பதை இந்த நிறம் உணர்த்துகிறது. வெண்மை நிறத்தில் மற்ற எல்லா நிறங்களும் அடங்கியிருப்பதுபோல், அரசாங்கமோ, ஜனங்களோ, தேவையான பொருள்களை தேவையான அளவுக்கு எப்பொழுதும் சேகரிப்பில் வைத்திருக்க வேண்டியது மிகவும் அவசிய மல்லவோ? அப்பொழுதுதானே உணவுப் பஞ்சம் ஏற்படாமலிருக்கும்? எனவே, வெண்மை நிறம், தேசத்தின் சேமிப்பு உணர்ச்சியை நிறைவுட்டிக்கொண்டிருக்கிறது.

அடுத்தது ஆரஞ்சு. இந்த நிறம் துறவைக் குறிக்கிறது. துறவு என்றால் என்ன? கொடுப்பது; நம்மிடத்திலேயுள்ள மேலான தன்மைகளையெல்லாம் பிறருக்குப் பயன்படுத்துவது. உற்பத்தி செய்து காப்பாற்றிவரும் பொருள்களை, எல்லோருக்கும் ஒழுங்காகக் கிடைக்கும்படி செய்வது. பொருளைச் சம்பாதிப்பதைக் காட்டிலும், அந்தப் பொருளைக் காப்பாற்றிவருவதைக் காட்டிலும், அந்தப் பொருளை நேரிய முறையில் செலவிடுவதில்தான் ஒரு பொருளாளியினுடைய திறமை இருக்கிறதென்று அறிஞர்கள் கூறுவார்கள். செலவிடுவது என்பது, கடைசி பட்சமாக நிகழ்கின்ற செயலையானாலும், அதுவே முக்கியமானதாகவும் முதலாவதாகவும் கொள்ளப்படுவதனாலேயே, ஒழுங்கான விநியோகத்தைக் குறிக்கும் ஆரஞ்சு நிறத்திற்கு முதல் ஸ்தானம் கொடுக்கப்பட்டதுபோலும்.

நிருவள்ளுவர், இறைமாட்சி என்ற அதிகாரத்தில், “இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த வகுத்தலும் வல்லது அரசு” என்று கூறுகிறார். இந்த அரிய குறளின் கருத்தை உணர்த்துவதே நமது தேசியக்கொடி என்று சுருக்கமாகக் கூறலாம்.

கொடியின் வெண்மையான பாகத்தில் சக்கரம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறதல்லவா, இதற்கு அசோக சக்கரம் என்று பெயர். நமது நாட்டில் கி. மு. மூன்றாவது நூற்றாண்டில் அசோகன்¹ என்ற சக்கரவர்த்தி பாடலிபுத்தலை² தலைநகரமாகக்கொண்டு ஆண்டுவந்தான்.

1 அசோகன் ஆண்டது : கி. மு. 274-236.

2 தற்போது பாட்லா என்று அழைக்கப்படுவது; பிறார் மாகாணத்தின் தலைநகரம்.

இவன் அறநெறி தவறாத மன்னன். அற வழியிலேயே நின்று தனது ராஜ்யத்தை விரிவுபடுத்தினான். இவன், பஞ்சாள் என்று அழைக்கப்படுகிற காசிமாநகருக்கு வடக்கே நான்கு மைல் தொலைவினுள்ள சாரநாத என்ற இடத்தில் ஒரு ஸதம்பம் கிறுவி, அதில் புத்தமதத்தைப் பிரசாரம் செய்கின்ற முறையில் ஒரு சாஸனம் எழுதுவதற்கான். வென்னாருல் இவன் புத்தமதத்தை அனுஷ்டித்தவன். அந்த மதத்தை இந்தியாவில் வேரூன்றச் செய்தவனும் வெளி நாடுகளில் பரவச் செய்தவனும் இவனே. புத்தர்பிரான் முதன் முதலாக உபதேசம் செய்யத் தொடங்கியது சாரநாதத்தில்தான். இதனாலேயே இங்கு ஒரு ஸதம்பம் கிறுவுச் செய்தான் அசோகன். சிற்பக் கலையின் சிறப்புக்குச் சிறந்த உதாரணமாக இருக்கும் இந்த ஸ்தம்பத்தின் உச்சிப்பாகத்தை, மேல், இடை, அடி என்று பகுதினாகப் பிரிக்கலாம். மேல் பகுதியில் நான்கு சிங்கங்கள் நான்கு திக்குகளை முறையே கோக்கியவண்ணம், ஒன்றின் முதுகை மற்றொன்றோடு இணைத்துவைத்துக் கொண்டு, வாய்கிறந்து கர்ஜித்துக்கொண்டிருக்கிற பாவனையில் வட்டவடிவமாயுள்ள ஓர் அடித்தளத்தின் மீது நின்றுகொண்டிருக்கின்றன. வட்டவடிவமான அடித்தளத்தான் இடைப் பகுதி இதில் நான்கு சிங்கங்களும் கால்களை நன்றாக ஊன்றிக்கொண்டிருப்பதற்கு நேர்க்கீழ் நான்கு சக்கரங்கள் இருக்கின்றன; அதாவது, சிங்கங்கள், சக்கரங்கள்மீது கால்களைப் பதியவைத்துக்கொண்டிருக்கிற மாதிரி, ஒரு சக்கரத்துக்கும் மற்றொரு சக்கரத்துக்கும் நடுவே, வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிற ஒரு குதிரை, ஓர் எருது, ஒரு யானை. ஒரு சிங்கம், ஆகிய நான்கும் ஒன்றைப் பின்தொடர்ந்து மற்றொன்று இருக்கிற மாதிரி காட்சியளிக்கின்றன. இந்த நான்கு மிருகங்களும் மேலே நிற்கும் நான்கு சிங்கங்களும் எவ்வளவு கம்பீரமாகத் தோற்றமளிக்கின்றன! மணிக் கணக்கில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். இருக்கட்டும். அடித்தளத்திற்குக் கீழே பதினாறு இதழ்களுடன் கூடிய தாமரை ஒன்று பரவாந்திருக்கிறது. ஆனால் இந்தத் தாமரைமலர் தலைகீழாக, அதாவது இதழ்களெல்லாம் கீழ்ப்பக்கம் விரிந்திருக்கிற

1 இந்த ஸதம்பம் இப்பொழுது கைமாக்கிடக்கொண்டு. இதன் உச்சிப் பாகம் மட்டும் பொருட்காட்சிசாலையில் பந்தோபஸ்தாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மாதிரி அமைந்திருக்கிறது. இதுதான் உச்சிப்பாகத்தின் அடிப் பகுதி. இப்படி மூன்று பகுதிகளோடும் கூடிய உச்சிப்பாகம், அசோகன் காலத்தில் எந்தக் கருத்துடன் அமைக்கப்பட்டதென்பதைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி நமக்கு இங்குத் தேவையில்லை. தற்காலக்கண்கொண்டுதான், பொது நோக்கத்தோடுதான் இதனைப் பார்க்கவேண்டும்; இதற்கு வியாக்கியானமும் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

இந்த மூன்று பகுதிகளையும் கொண்ட உச்சிப்பாகத்தை படத்தில் வரைந்துகாட்டுகிறபோது, ஒரு பக்கம் அடியோடு மறைந்துபோகுமல்லவா? நான்கு சிங்கங்களுக்குப் பதில் மூன்று சிங்கங்களே தெரியும். இவற்றில் ஒன்று நேர்முகமாகவும் இரண்டு பக்கவாட்டிலும் இருக்கும். அப்படியே சக்கரங்களில், முன்பக்கத்திலுள்ள ஒரு சக்கரமும், இதற்கு இடது பக்கத்தில் குதிரையும் வலது பக்கத்தில் எருதும், இவை மட்டுமே தெரியும். தாமரை இதழ்களில் சுமார் ஆறு மட்டுமே தெரியும்.

மூன்று பகுதிகளில் மேல் பகுதியும் இடைப் பகுதியும் மட்டும் சேர்ந்து, அதாவது மூன்று சிங்கங்களும், ஒரு சக்கரம், குதிரை, எருது இவைகளோடு காணப்பெறும் அடித்தளமும் சேர்ந்து, ஓர் உருவமாகச் சமைந்து, நமது அரசாங்கச் சின்னமாகத் திகழ்கின்றது. தபால் முத்திரை முதலியவை, செலாவணி நோட்டுகள், அரசாங்க தஸ்தவேஜுகள், கட்டிடங்கள், ராணுவத்தினரின் உடுப்புகள் ஆகிய பலவற்றிலும் இந்தச் சின்னமே அமைந்திருக்கின்றது. தாமரைமலர், இந்தச் சின்னத்தில் இடம் பெறவில்லை; ஆனால் நமது குடியரசினுடைய ஜனாதிபதியின் கொடியில் தலைகீழாக இல்லாமல் நேராக இடம் பெற்றிருக்கிறது. தாமரைமலர் குன்றாத செழுமையைக் குறிக்கிறது. இந்தியாவின் தேசியமலர் எதுவென்று கேட்டால் தாமரையைத் தான் சொல்லவேண்டும். இப்படி ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் தேசிய மலர் என்பதொன்றுண்டு.

சரி; அரசாங்கச் சின்னத்தின் தாத்பரியம் என்ன? சிறிது விளக்குவோம். மிருகங்களில் ஒன்றுதான் சிங்கம்; ஆனாலும் மிருகங்களுக்கு அரசனாயிருக்கிறது. அதாவது ஒரே சமயத்தில் சாதாரண ஒரு மிருகமாகவும் அந்த மிரு

கங்களுக்கு அரசனாகவும் இருக்கிறது. அதுபோல் நானெல்லாரும் ஒரே சாயத்தில் இந்நாட்டுப் பிரஜைகளாகவும் இந்நாட்டு மன்னர்களாகவும் இருக்கிறோம். குடியரசின் அடிப்படைத் தத்துவமே ஆள்வோரும் ஆளப்படுவோரும் ஒருவராயிருப்பதுதானே?

தவிர, சிங்கத்தினிடத்தில் சில சிறப்பியல்புகள் இருக்கின்றன. இந்தச் சிறப்பியல்புகள் காரணமாகவே அது, மிருகங்களுக்கு அரசன், மிருகேந்திரன் என்றெல்லாம் அழைக்கப்படுகிறது. அப்படியே இந்திய மக்களாகிய நாம், மற்றெல்லோரைக்காட்டிலும் மேலான தன்மைகளை யுடையவராய். மனிதர்களிலே அரசராய் விளங்கவேண்டும். அதுமட்டுமே போதாது. அரசரிலே மனிதராகவும் திகழவேண்டும். அப்பொழுதுதான் உலகம் நம்மை மதிக்கும்; நம்மைப் பின்பற்றவும் செய்யும். “நயனெடு நன்றி புரிந்த பயனுடையார் பண்பு பாராட்டுமுலகு” என்பது நிருக்குறள்.

சிங்கங்கள் நான்கும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து கொண்டிருக்கின்றன; ஆனால் வெவ்வேறு திசைகளை நோக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. அதுபோல் இந்திய மக்களாகிய நாம் ஏற்றத்தாழ்வுகள் பாராட்டாமல் சமத்துவத்துடனும் ஒற்றுமையுடனும் இருக்கவேண்டும். உலகத்து நானா பிரசனைகளையும் நேர்மையுடன் நோக்கவேண்டும். எந்த ஒரு நாட்டின் சார்புபற்றியும் நாம் நின்றல்கூடாது. உலக மக்களிடத்தில் நாம் அன்பு செலுத்தவேண்டும்; அப்படியே உலக மக்களின் அன்பையும் நாம் பெறுதல் வேண்டும்.

நான்கு சிங்கங்களில் ஒவ்வொன்றும் எதன்மீது தனது கால்களை ஊன்றிக்கொண்டிருக்கிறது? சக்கரத்தின் மீதல்லவா? சக்கரம் எதைக் குறிக்கிறது? தருமத்தை. தரும சக்கரம் என்றே சொல்வார்கள். அதுபோலவே, நமது சொந்த வாழ்க்கையும் சமுதாய வாழ்க்கையும் தருமத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்த வாழ்க்கை இன்பமுடையதாயிருக்கும். “அறத்தான் வருவதே இன்பம், மற்றெல்லாம் புறத்த, புகழும் இல” என்கிறார் வள்ளுவர்.

நான்கு சிங்கங்களுக்குக் கீழே நான்கு மிருகங்கள் உண்டல்லவா, இவை எதைக் குறிக்கின்றன? சாதாரணமாக நாம் பேச்சு வழக்கில், சிங்கப் பார்வை. எருது நடை, யானை பலம், குதிரை வேகம் என்று சொல்கிறோம். நேரிய பார்வையையும் நிமிர்ந்த நடையையும் உடல் வலிமையையும் வேகமாகச் செயலாற்றுந்திறனையும் முறையே குறிப்பதற்காகவே இப்படிச் சொல்கிறோம். யாருக்கு இந்தப் பண்புகள் இருக்கும்? மனத்துக்கண் மாசிலராயிருப்பவருக்கு. இப்படி யிருப்பவர்கள்தான் சான்றோர்; மகாத்மாத்கள்.

மேற்சொன்ன நான்கு மிருகங்களில் ஒவ்வொன்றுக்கு முன்னாலும் சக்கரம்; பின்னாலும் சக்கரம். மகாத்மாத்களா யிருக்கப்பட்டவர்கள், தருமத்தையே பின்பற்றுகிறார்கள்; இதனால் தருமம் இவர்களைப் பின்பற்றுகிறது. அதாவது, அறவழியிலே செல்ல வியைவோர் இவர்களையே பின்பற்றுகிறார்கள். உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டு என்பதல்லவோ பழைய வாசகம்?

தவிர இந்த மகாத்மாத்கள், முந்தியும் தர்மத்தைச் செய்துவந்தார்கள்; இனியும் தருமத்தையே செய்துவருவார்கள். அறவழியே நிற்கும். மகாத்மா பரம்பரை யொன்று நமது நாட்டில் எப்பொழுதும் உண்டு. மற்றும் இந்த மகாத்மாத்கள், தருமத்திலேயே பிறக்கிறார்கள்; தருமத்திலேயே வாழ்கிறார்கள்; தருமத்திற்காகவே வாழ்கிறார்கள். இன்னும் இந்த மகாத்மாத்கள், சத்தியத்தையே கடைப்பிடிக்கிறார்கள். இதனால்தான் இவர்கள் நிச்சயமான வெற்றியை யடைகிறார்கள். சத்தியமானது ஆரம்பத்தில் எத்தனைவிதமான இடையூறுகளைச் சந்தித்த போதிலும் இறுதியில் அதுவே வெற்றியடைகிறது. சத்திய வாழ்க்கையே வெற்றிகரமான வாழ்க்கை என்பது நமது முன்னோர்களின் கோட்பாடா யிருந்துவந்தது. நாமும் இத்தகைய வாழ்க்கையையே நடத்தவேண்டும். அடித்தளத்திற்குக் கீழே “ஸத்தியமேவ ஜயதே” என்ற வாசகம் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதன் உட்கருத்து இதுதான்.

ஆக, மேலே நான்கு சிங்கங்களையும் அவைகளுக்கு அடியிலே யானை, எருது, குதிரை, சிங்கம் ஆகிய நான்கு

108907 7:34:22
NSD

மிருகங்களையும், இந்த மிருகங்களுக்கு நடுநடுவே நான்கு தரும சக்கரங்களையும், இவையனைத்திற்கும் கீழே “ஸத்திய மேவ ஜயதே” என்ற வாசகத்தையும் கொண்ட அரசாங்கச் சின்னத்தின் சுருங்கிய தாத்திரியம் என்னவென்றால், இந்தியாவின் லட்சியம், சத்தியத்தையும் தருமத்தையும் கடைப்பிடிப்பதன் மூலமாகவே வெற்றி காண்பது, இந்தச் சத்தியத்தையும் தருமத்தையும் உலகத்திடையே பரப்புவது என்பதுதான். மேற்பகுதியிலுள்ள நான்கு சிங்கங்களும், இந்தச் சத்தியத்தையும் தருமத்தையும் உலகத்தின் நான்கு திக்குகளுக்கும் வாய்திறந்து முழக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இங்ஙனம் சத்தியத்தின் மூலமாகவும் தருமத்தின் மூலமாகவும் வெற்றியடைய வேண்டுமென்பது இந்தியாவின் லட்சியமானால், இந்தியர்களாகிய நாம் ஒவ்வொருவரும் மகாத்மாக்களாகவேண்டும்; மகாத்மாவாழ்க்கையை நடத்தவேண்டும். இதுவரை நம்மால் போற்றப்பட்டும் பின்பற்றப்பட்டும் வந்திருக்கிற மகாத்மாக்கள் அத்தனை பேரும் நம்மினின்று வேறுபட்டவர்களல்லர்; நம்மைப் போன்றவர்களே; முயன்று முன்னுக்கு வந்தவர்கள். நாமும் முயன்றால் நிச்சயம் முன்னுக்கு வருவோம்; மகாத்மாக்களாவோம்; வெற்றியும் அடைவோம்.

படத்தில் பார்க்கிறபோது, மூன்று சிங்கங்கள் மட்டுந்தானே வாய்திறந்து கொண்டிருக்கின்றன, இதனுடைய உட்கருத்து என்ன என்று வாசகர்கள் கேட்கலாம். நியாயமான கேள்வி. மூன்று சிங்கங்களும், சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் ஆகிய மூன்றையும் முறையே முழுக்குஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றன. உலகத்தில் இந்த மூன்றும் நிலைபெற்றுவிட்டால் சண்டைகள் ஏது? சமாதான மகாநாடுகள் ஏதற்கு? உலகத்தில் சுதந்திரத்தையும் சமத்துவத்தையும் சகோதரத்துவத்தையும் நிலைபெறச் செய்வதே இந்தியாவின் குறிக்கோள். ஆனால் இதற்காக அது நேர்மையற்ற வழியிலே செல்லாது. சத்திய மார்க்கத்திலேதான் செல்லும்; தருமநெறியிலேதான் செல்லும். கார்த்தியடிகள் போதனையின் சாரம், லட்சியமும் சாதனமும் ஒன்றாயிருக்க வேண்டுமென்பதல்லவா?

இனி கொடிக்கு வருவோம். மேலே சொன்ன நான்கு சக்கரங்கள் ஒரு சக்கரந்தான் நமது கொடியின் மத்தியில் திகழ்கின்றது. ஸ்தம்பத்திலுள்ள மற்ற எல்லா உருவங்களையும் விட்டுவிட்டு இந்தச் சக்கரத்தை மட்டும் ஏன் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று வாசகர்கள் கேட்கலாம். மனிதன், படிப்படியாக முன்னேறி நாகரிக நிலையடைந்ததற்கு, சக்கரம் ஒரு முக்கிய காரணமாயிருந்திருக்கிறது என்று சொன்னால் நேயர்கள் ஆச்சரியப்படக்கூடும்.

ஆதியில் மனிதன், ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குக் கால்நடையாகவே சென்று வந்தான். பின்னர், வண்டியைக் கண்டுபிடித்து அதில் ஏறிச் சென்றான். இதன் மூலம், நாள் கணக்கில் கடக்கவேண்டிய தூரத்தை மணிக் கணக்கில் கடந்தான். இவன் காலம் மிச்சப்பட்டது. மிச்சப்பட்ட இந்தக் காலத்தை உபயோகமான வழியில் செலவழிக்க முனைந்தான். இப்படிப் பிரயாண காலத்தை மிச்சப்படுத்துவதற்கு மூலகாரணமாயிருந்தது எது? சக்கரம். சக்கரங்கள் மீது அமைந்த வண்டியிலன்றோ இவன் சென்றான்?

அடுத்தபடி, பிறந்த வடிவத்தோடு உலவிவந்த ஆதி மனிதன், காலக்கிரமத்தில் இலைகளாலும் மரப்பட்டைகளாலும் தன் உடலை மறைத்துக் கொண்டான். பின்னர், பருத்தி வளர்த்து, பஞ்செடுத்து, தூல் தூற்று, துணியாக நெய்து உடுத்திக்கொண்டான்; நாகரிக புருஷனுான். இதற்கு முதற்காரணமாயமைந்தது எது? கைராட்டினம். கைராட்டினத்தில் தூற்ற தூலைக்கொண்டுதானே. இவன், தனது துணியை நெய்துகொள்ள முடிந்தது? கைராட்டினத்தின் முக்கிய பகுதியாயிருப்பது எது? சக்கரம். சக்கரமில்லாவிட்டால் ராட்டினம் இல்லை. எனவே, மனிதனுடைய உடைக்கு உதவி செய்தது இந்தச் சக்கரந்தான். உலகத்தின் எந்த நாட்டுச் சரித்திரத்தைப் புரட்டிப் பார்த்தாலும் சரி, அந்த நாட்டு ஆதி மக்கள் கைராட்டினத்தை வெகு தாராளமாக உபயோகித்து வந்திருப்பதைக் காணலாம்.

18

நமது தேசியக் கொடி

மூன்றாவதாக, முற்கால மனிதன், அன்றாடம் தனக்கு வேண்டிய உணவைப் பச்சையாகவே தின்று வந்தான். பிறகு சமைத்துத் தின்ன முனைந்தான். நாளை மறு நாட்களுக்குத் தேவையான ஆகாரத்தைப் போதிய அளவு சேகரித்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தையும் உணர்ந்தான். இவைகளுக்காக, மட்பாண்டங்களைத் தயாரிக்கத் தொடங்கினான். மட்பாண்டங்கள் தயாரிப்பதற்கு, சக்கரம் இன்றியமையாத கருவியன்றோ? குயவருடைய சக்கரம் சுழலாவிட்டால் சட்டியேது? பாளையேது? எனவே, மனிதன் ஒழுங்கான வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு இன்றியமையாத சாதனங்களாக யமைந்த நடை, உடை, உணவு ஆகிய மூன்றுக்கும் மூலமாயுள்ளது சக்கரம். இந்த மூலப்பொருளை மறக்கலாகுமோ?

இன்னும் இந்தச் சக்கரம், எத்தனையோ நல்ல விஷயங்களைப் போதித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆசாயைமைந்திருக்கிறது. ஓரிரண்டை மட்டும் கவனிப்போம்.

சக்கரத்திற்கு ஆரம்பமும் இல்லை; முடிவும் இல்லை. எங்கே தொடங்கி எங்கே முடிகிறது என்று சொல்ல முடியாது. அதுபோலவே, நமது முயற்சிக்கும் உழைப்புக்கும் எல்லையே இருக்கக்கூடாது. எப்பொழுதும், முயன்று கொண்டிருக்கவேண்டும். அப்படியே நாம் பொருள்களை உற்பத்தி செய்வது, அவற்றை ஒழுங்காக உபயோகிப்பது, இவை, ஒன்றன்பின் மற்றொன்று தொடர்ந்து எல்லையில்லாமல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இன்னும், சக்கரம் சுழல்கிறபோது, இந்தக் கணம் மேலே யிருக்கிற பாகம் மறு கணம் கீழே வந்துவிடுகிறது. இப்படி மாறி மாறிக்கொண்டே யிருக்கிறது. இருந்தாலும் அது சுழன்று கொண்டதான் இருக்கிறது. அதுபோலவே, தனி மனிதனுடைய வாழ்க்கையிலாகட்டும், சமுதாயத்தினுடைய வாழ்க்கையிலாகட்டும், இன்ப துன்பம், வெற்றி தோல்வி, எல்லாம் மாறி மாறி ஏற்பட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கும். இவைகளினால் மனிதனோ சமுதாயமோ நிதானத்தை இழந்து, செய்யவேண்டிய கடமைகளை

மறந்துவிடக்கூடாது; நிலை திரியாமல் பணி செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும்.

ஒவ்வொரு சக்கரத்துக்கும், மையத்தில் குடம், இதிலிருந்து பிரிந்து செல்லும் கால்கள், கால்களை இணைக்கும் வட்டை என்ற மூன்று பகுதிகளுண்டு. இந்த மூன்றில் ஏதேனும் ஒரு பகுதி இல்லாவிட்டால்கூட சக்கரம் இல்லை; உபயோகிக்கத் தகுந்ததுமன்று. கால்களில் ஒரு கால் இல்லாவிட்டால்கூட அந்த அளவுக்குச் சக்கரம் பலவீன முடையதாகிவிடுகிறது. அதுபோலவே, நமது சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த பல பிரிவினரும், பல தரத்தினரும் ஒன்று பட்டிருக்க வேண்டும். ஒன்றுபட்டிருந்தால்தான் செயலாற்ற முடியும். சமுதாயமென்பது கட்டுக்குலையாத அமைப்பு. கட்டுக் குலைந்துவிட்டால் சமுதாயமாகாது. சக்கரத்தை முன் மாதிரியாகக்கொண்டு ஒன்றுபட்ட சமுதாயத்தினராக நாம் வாழவேண்டும்.

தவிர, சக்கரத்தின் உருவமும் பூஜ்யத்தின் உருவமும் ஒன்றே. பூஜ்யம், தனிப்பட்ட முறையில் மதிப்பற்றதாயிருக்கலாம். ஆனால் வேறொன்றோடு சேர்கிறபோது, அந்த ஒன்றின் மதிப்பை மிகவும் உயர்த்திவிடுகிறது. அதாவது அந்த ஒன்றின் உயர்வுக்கு இந்த பூஜ்யம் பெரிதும் உதவியாயிருக்கிறது. அதுபோல் தனி மனிதனுடைய உயர்வுக்கும் சமுதாயத்தினுடைய உயர்வுக்கும் இந்தச் சக்கரம் பல துறைகளிலும் உதவி செய்கிறது.

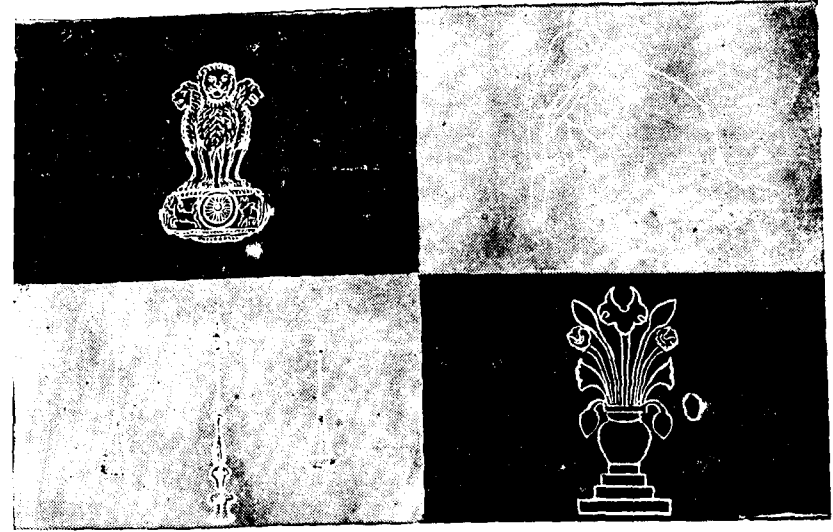
இன்னமும் அரசினுடைய ஆணையைக் குறிப்பது சக்கரம். சக்கரமானது, எப்படி எங்கும் உருண்டு செல்லுந்தன்மையதோ அதைப்போல் அரசின் ஆணையும் நாட்டெல்லைக்குள் எங்கும் செல்லக்கூடியது. சுருக்கமாக, அரசின் ஆளுஞ்சக்தியைக் குறிப்பது சக்கரம்.

இனி (அசோக) சக்கரத்தின் கால்களை எண்ணினால் இருபத்துநான்கு இருப்பது தெரியும். இந்த எண் எதைக் குறிப்பிடுகிறது? இரவும் பகலுமாகச் சேர்ந்த ஒரு நாள், இருபத்துநான்கு மணி நேரங்கொண்டதல்லவா? இந்த இருபத்துநான்கு மணி நேரமும் நாம் சக்கரத்தைப்போல் சுழன்று சுழன்று அதாவது ஓயாமல் தேசத்திற்காக

உழைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுர், மூன்று நிறங்களும் என்னென்ன தன்மைகளைப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருக்கின்றனவோ அந்தத் தன்மைகளை மேன்மேலும் வளர்க்கப் பாடுபடவேண்டும் என்பவைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. தவிர, இருபத்துநான்கு என்ற எண், இருபத்துநான்கு பட்சங்களை அதாவது வளர்பிறை தேய்பிறைகளைக் குறிக்கிறதென்றும் கொள்ளலாம். இருபத்துநான்கு வளர்பிறை தேய்பிறைகளைக் கொண்டது ஒரு வருஷம். வருஷம் பூராவும், பிரதி வருஷமும், வளர்பிறை தேய்பிறைகள் அதாவது சந்திரன் இருந்துகொண்டிருக்கிற வரையில், வாழ்நிலை உயர்வு தாழ்வுகள் ஏற்பட்டாலும், குளிர்ந்த தன்மையுடன் தேச நலனில் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டுமென்பதை நினைவுபடுத்துகிறது.

இன்றோன்ன உட்கருத்துக்களைக் கொண்ட சக்கரம் நீல நிறத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏன்? ஆகாயமும் சமுத்திரமும் நீல நிறமுடையன. முன்னது உயர்வையும் பின்னது ஆழத்தையும். முறையே குறிப்பிடுகின்றது. மற்றும், எல்லையில்லாதது, பரந்தது என்று சொல்லுகிற போது ஆகாயத்தையும் சமுத்திரத்தையுமே உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டுகிறோம். இவையிரண்டினையும்போல், சக்கரத்தின் மேலே சொன்ன கருத்துக்கள் பலவற்றையும் நாம் நீண்ட காலத்திற்கு உலகெங்கணும் பரப்பிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று இந்த நீல நிறம் நமக்கு அறிவுறுத்துகிறது. மற்றும் இந்தநீல நிறச் சக்கரத்தை நாம் ஏற்றுக்கொண்டதன் மூலமாக, நமது அரசியல், சமுதாய நடவடிக்கைகள் யாவும் ஆகாயத்தைப்போல் தூய்மையுடையதாகவும், சமுத்திரத்தைப்போல் என்றும் நிறைவுடையதாகவும் இருக்குமென்று உறுதி செய்தவர்களாகிறோம்.

இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து, நமது தேசியக் கொடியின் அமைப்பைப் பற்றியும் அதனுள் பொதிந்து கிடக்கும் கருத்துக்களைப் பற்றியும் வாசகர்கள் ஒருவாறு தெரிந்து கொண்டிருப்பார்கள். இதுதான் இந்திய மக்கள் அனைவருடைய வணக்கத்திற்குமுரிய கொடி. இது தவிர, நமது இந்தியா அல்லது பாரத நாட்டின் ஜனாதி

ஜனாதிபதியின் கொடி.

பதிக்கென்று தனியான ஒரு கொடியுண்டு. இது நான்கு நீண்ட சதுரப் பிரிவினைவுடையது. இடது பக்க மேற்பிரிவில் அரசாங்கச் சின்னமாகிய முச்சிங்க உருவம்; வலது பக்க மேற்பிரிவில் யானை; இடதுபக்க கீழ்ப்பிரிவில் தராசு; வலது பக்கம் கீழ்ப்பிரிவில் தாமரையையுடைய மட்பாண்டம். இடது பக்கம் மேற்பிரிவும் வலது பக்கம் கீழ்ப்பிரிவும் நீல நிறமுடையன; வலது பக்க மேற்பிரிவும் இடது பக்கம் கீழ்ப்பிரிவும் சிவப்பு நிறமுடையன. இவற்றின்மீது மேற்சொன்ன நான்கு உருவங்களும் தங்கத்தினால் இழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த உருவங்களில், தராசு ஒன்றைத் தவிர, மற்ற மூன்றின் உட்கருத்துக்களையும் ஏற்கனவே கூறியிருக்கிறோம். தராசு, எல்லோருக்கும் ஒழுங்கான நீதி கிடைக்குமென்பதையும், எல்லோருடைய வாழ்க்கையிலும் நேர்மையும் நிதானமும் இருக்க வேண்டுமென்பதையும் சுட்டிக்

காட்டுவதாயிருக்கிறது. இந்தக்கொடி ஜனாதிபதி வசிக்கும் மாளிகையில் பறந்து கொண்டிருக்கும்.

இது தவிர, கவர்னர்கள், ராஜப் பிரமுகர்கள் இவர்களுக்குத் தனித்தனிக் கொடிகள் உண்டு. இங்ஙனமே தரைப்படை, கப்பற்படை, விமானப்படை முதலியவற்றிற்கு வெவ்வேறான கொடிகள் உண்டு. இவையாவும் அவரவருக்கே உரியது; அவரவருடைய தனித்துவத்தைக் குறிப்பது. ஆனால் இந்தப் பலதிறக் கொடி அமைப்புகளிலும், தேசியக்கொடியோ, முச்சிங்க வடிவிலேயுடைய அரசாங்கச் சின்னமோ இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். இதிலிருந்து, தேசியக் கொடியினுடையவும் அரசாங்கச் சின்னத்தினுடையவும் மகத்துவம் நன்கு விளங்கும். இந்தக் காரணத்திற்காகவே நாமும் இவ்விண்ணொளிப் பற்றி மட்டுமே இந்தச் சிறிய சூனில் பேசத் துணிந்தோம்.

3. வணக்கம்

எல்லோருக்கும் பொதுவானது தேசியக் கொடி. மதம், இனம், வகுப்பு, பால் ஆகிய எவ்வித வேற்றுமையுமின்றி எல்லோரும், ஆம், இளைஞர், முதியோர் ஆகிய எல்லோரும் இதனை வணங்குதல் வேண்டும்; சிறந்த பொக்கிஷம்போல் இதனைப் போற்றிப் பாதுகாத்தல்வேண்டும். இதனைப் போற்றுவது, நம்முடைய தன்மதிப்பை உயர்த்திக்கொள்வதாகும். இதனைக் காப்பாற்றுவது, நம்மை நாமே காப்பாற்றிக்கொள்வதாகும். தன் மதிப்பு உணர்ச்சியுடையவர்களும், தற்காத்துக்கொள்ளும் திறனுடையவர்களும் உலகத்தினரால் மதிக்கப்படுகிறார்கள். சுதந்திர தேவி, இவர்களுடைய வந்தனையையும் வழிபாட்டையுமே மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொள்கிறாள்; இவர்களுடைய பக்திக்குக் கட்டுப்பட்டு மிருக்கிறாள். உண்மையில் இவர்க

ளால்தான், சுதந்திரத்திற்கு எவ்வித ஆபத்தும் ஏற்படா வண்ணம் அதனைக் காப்பாற்றிக் கொண்டுவர முடியும். “தேசியக் கொடியானது, ஒரு தேசத்தின் சுய மரியாதை, கௌரவம், லட்சியங்கள், ஆவல்கள் ஆகிய அனைத்தையும், பிரதிபலித்துக் கொண்டிருக்கிறது” என்று கூறிப் போந்தார் காந்தியடிகள் ஓரிடத்தில்.

தேசியக்கொடியைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு நாம் எல்லாவித தியாகங்களையும் செய்யச் சித்தமாயிருக்க வேண்டும். தியாகஞ்செய்யும் சக்தி நம்மிடத்தில் இருக்கிற வரையில்தான் இந்தக்கொடி நம் வசத்தில் இருந்துகொண்டிருக்கும். ஒவ்வொரு தேசத்தின் கொடியும், அந்தந்த தேசத்தினரின் தியாக சக்தியை உலகத்தினருக்கு அறிவிப்பது போல் உயரப் பறந்துகொண்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நாட்டு மக்களின் வீரமும் உரிய காலங்களில் திரண்டு வெளிப்படுவதற்கு, அந்தந்த நாட்டு தேசியக் கொடி சிறந்த தூண்டு கருவியாயிருந்துவந்திருக்கிறதென்பதை உலக சரித்திரத்தில் பலபடக் காண்கிறோம். இங்ஙனம் தியாகத்தையும் வீரத்தையும் வெளிப்படுத்தும் சாதனமாயமைந்திருப்பதனாலேயே, தேசியக் கொடியானது புனிதத் தன்மையுடையதாகிறது.

புனிதமான இந்தத் தேசியக்கொடியை நாம் எப்படி எப்படியெல்லாம் போற்றி வணங்கவேண்டுமென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது அவசியமாகும். அப்படித் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்னர், இதனை எப்படி எப்படி கருதக்கூடாது, எந்தெந்த விதமாக உபயோகிக்கக்கூடாது என்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டியது முக்கியமாகும். தருமத்தைச் செய்யாமலிருப்பதைக் காட்டிலும் அதருமத்தைச் செய்வது பெருங் குற்றமென்று பெரியோர்கள் கூறுவார்கள். ஒருவரை மரியாதை செய்யாமலிருக்கலாம்; ஆனால் அவரை அவமரியாதை செய்யக்கூடாதல்லவா? எனவே, கொடியை எப்படி எப்படி கருதக்கூடாது, எந்தெந்த விதத்தில் உபயோகிக்கக்கூடாது, என்பதை வரிசைக் கிரமமாக கூற விரும்புகிறோம்.

1. கொடியை, சாதாரண ஒரு துணியென்று கருதக் கூடாது; கண்டவிடத்திலும் போட்டுவைக்கக்கூடாது;

வெயிலில் காய்வதனாலோ, மழையில் நனைவதனாலோ அதில் வேறு கறைகள் படுமாறு விடக்கூடாது.

2. செல்லரித்துப்போன அல்லது கிழிந்துபோன அல்லது கறைபட்டுப்போன கொடியை உபயோகிக்கக் கூடாது.

3. வேறு சின்னங்களுையோ வாசகங்களுையோ கொடியில் பொறிக்கக்கூடாது.

4. தலையணை உறையாகவோ, மேஜை, படுக்கை விட்புகளாகவோ, போர்வையாகவோ படுதாவாகவோ, துணிபணிகளின்மீது அலங்காரங்களாகவோ, இப்படி எந்தவிதமாகவும் கொடியையும் கொடியின் சின்னத்தையும் உபயோகிக்கக்கூடாது.

5. தலையின்மீதோ தண்ணீரின்மீதோ நுனி பட்டுக் கொண்டிருக்கும்படியாகக் கொடியைப் பறக்கவிடக் கூடாது.

6. தேசியக்கொடிக்கு மேலே, அதாவது அதைவிட உயரத்தில் வேறெந்தக் கொடியையோ, சின்னத்தையோ வைக்கக்கூடாது.

7. அப்படியே தேசியக்கொடிக்கு வலது பக்கத் திலும் வேறெந்தக் கொடியையோ, சின்னத்தையோ வைக்கக்கூடாது.

8. பந்திரிகள், சட்டசபைகளின் தலைவர்கள், சீப் கமிஷனர்கள், வெளி நாடுகளிலுள்ள இந்தியாவின் ஸ்தாஸ்திரங்கள், ராஜப்பிரதிகர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களைத்தவிர மற்ற யாரும், தங்கள் மோட்டார்காரர்களின் மீது தேசியக்கொடியைப் பறக்கவிட்டுக்கொண்டு செல்லக்கூடாது. (ஜனநாயகம், கவர்னர்கள், இவர்களுடையமோட்டார்களின் மீது அவர்களுடைய சொந்தக் கொடிகள் பறக்கும்.)

9. கொடி மரத்தின் மீது எந்தவிதமான விளம்பரங்களையும் ஒட்டக்கூடாது.

10. ஊர்வலம், அணிவகுப்பு முதலியவற்றில் கொடியைப் பிடித்துச் செல்லவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிற பொழுது, சாய்வாக எடுத்துச் செல்லக்கூடாது.

11. கொடி பிடித்துச் செல்லும் பேறுபெற்றவர், வலது புஜத்தின்மீது, கோரக கிரித்தி வைத்துக்கொண்டு செல்ல வேண்டுமே தவிர, வேறு பக்கத்தில் வேறுவிதமாக எடுத்துச் செல்லக் கூடாது.

12. இரவு நேரத்தில் கொடியைப் பறக்கவிடக் கூடாது.

13. கொடியை இஷ்டமான அளவில், அதாவது சச்சுரமாகவோ, வட்டவடிவமாகவோ இஷ்டப்படிக்குத் தைத்து உபயோகிக்கக் கூடாது.

14. கொடியின் மூன்று திறங்களையும் தலையாக மாற்றி உபயோகிக்கக் கூடாது.

இனி, கொடி எப்படி இருக்கவேண்டும், அதனை எப்படி உபயோகிக்க வேண்டும், எப்படி வணங்கவேண்டும் என்பவைகளைப் பற்றி வரிசைக்கிரமமாகக் கூறுவோம்.

1. கொடியானது, உறுதியான, நீண்ட காலம் உழைக்கக்கூடிய துணியில் தயாரிக்கப்பட வேண்டும்; வெயிலுக்கும் மழைக்கும் தாக்குப் பிடிக்கக்கூடிய துணியாக இருக்க வேண்டுமென்று சொன்னாலும் பொருந்தும்.

2. கொடியிலே உபயோகிக்கப்படுகிற ஆரஞ்சு, பச்சை, நீலம் ஆகிய மூன்றும் கெட்டிச்சாய முள்ளதாயிருக்க வேண்டும். வெயிலிலோ மழையிலோ இந்த நிறங்கள் மங்கிப் போகவோ கலைந்து போகவோ கூடாது.

3. கொடியானது நீண்டசதுர முடையதாயிருக்க வேண்டும். நீளத்தைக் காட்டிலும் அகலம் மூன்றில் இரண்டு பங்காகவே இருக்கவேண்டும். உதாரணமாக ஆறடி நீளமிருந்தால் நாலடி அகலம் இருக்க வேண்டும்.

4. நடுவிலே வெள்ளை நிறத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிற சக்கரம், அந்த வெள்ளைப் பகுதிக்குள் அடங்கியிருக்க வேண்டும்; மேலே ஆரஞ்சு நிறத்திலும் கீழே பச்சை நிறத்திலும் படக்கூடாது.

5. சக்கரத்திலுள்ள கால்கள் இருபத்து நான்காகவே இருக்கவேண்டும்; கூடவோ குறையவோ கூடாது.

6. தேசியத் திருநாட்களிலும் அரசாங்கத்தினரால் குறிப்பிடப் பெறும் விசேஷ தினங்களிலுமே கொடியைப் பறக்கவிட வேண்டும். அந்த நாட்களிலும் சூரியோதயத் திணிந்து சூரியாஸ்தமனம் வரையில் தான் பறக்கவிட வேண்டும்.

7. கொடிக்கென்று ஒரு கம்பம் கட்டு அதில்தான் கொடியை ஏற்ற வேண்டும்.

8. கொடியை ஏற்றுகிறபோது வேகமாக ஏற்ற வேண்டும்; இறக்குகிறபோது மெதுவாக இறக்கவேண்டும்.

9. ஏற்றுகிறபோதும் இறக்குகிறபோதும் கொடியைப் பார்த்தவண்ணம் கிண்கொண்டு அதற்கு வணக்கஞ் செலுத்தல்வேண்டும்.

10. கொடியைப் பறக்கவிடுகிறபோது, ஆரஞ்சு நிறம் மேலாக இருக்கவேண்டும். அப்படிக்கின்றி பச்சை நிறம் மேலாக இருக்கும்படியும் ஆரஞ்சு நிறம் கீழாக இருக்கும்படியும் செய்தால், கொடியைத் தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டதாகும். இது மிகவும் தவறு.

11. கொடிக்கம்பத்தின் உச்சியில்தான் கொடி பறக்கவேண்டும்.

12. தேசியத் திருநாட்களிலும் மகிழ்ச்சிக் கொண்டாட்டநாட்களிலும், சூரியோதயத்திணிந்து சூரியாஸ்தமனம் வரையில் கொடியைக் கம்பத்தின் உச்சியிலேயே பறக்கவிடவேண்டும். ஆனால் துக்கத்திற்கறிகுறியாகவும் கொடியைப் பறக்கவிடுவதுண்டு. அப்பொழுது கம்பத்தின் பாதியில்தான் பறக்கவிடவேண்டும். அப்படிப் பறக்க விடுகிறபோது கூட, முதலில் உச்சியில் ஏற்றி ஒரு கணம் அங்கே பறக்கவிட்டு, பிறகு பாதியில் இறக்கிப் பறக்கவிட வேண்டும். ஒரு நாள் பூராவும் இப்படிப் பாதியில் பறக்க விடக்கூடாது. சூரியோதயத்திணிந்து நண்பகல் வரையில் தான் பாதிக் கம்பத்தில் பறக்கவேண்டும். பகலிலிருந்து அந்தமனம் வரையில் வழக்கம்போல் உச்சிக் கம்பத்திலேயே பறக்கவிடவேண்டும். தேசம் அமரவாழ்வுடையது. இந்த அமரவாழ்வில் ஏகதேசமாகச் சிறிது நேரம் துக்கத்தை அனுபவிக்கும்படி நேரிடுகிறது. அவ்வளவுதான். இந்தச் சிறிது நேரத் துக்கத்திற்கறிகுறியாகவே, தேசம்

தின் சின்னமாகிய கொடியை, பாதிநாள் பாதிக்கம்பத்தில் பறக்கவிடவேண்டும். ஒரு தேசம் எப்பொழுதும் துக்கத்தில் ஆழ்ந்துகொண்டிருக்கக் கூடாதல்லவா? துக்கத்தில் தன்னை இழந்துவிட்டால் அது மேற்கொண்டு தனக்கடமைகளைச் செய்துகொண்டு போவதெப்படி? இதற்காகவே, கொடியை, பகலுக்குமேல், உச்சியில் பறக்கவிடவேண்டியது அவசியமென்று கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

13. மற்றக் கொடிகளுக்கு மத்தியில் தேசியக் கொடியைப் பறக்கவிடவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிற பொழுது, தேசியக் கொடிக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படவேண்டும்.

14. மற்றக் கொடிகளை ஏற்றுவதற்கு முதலில் தேசியக் கொடியையே ஏற்றவேண்டும்; இறக்குகிறபோது, மற்றக் கொடிகளை இறக்கிவிட்டு, கடைசியிலேயே தேசியக் கொடியை இறக்கவேண்டும்.

15. மற்றக் கொடிகளைக் காட்டிலும் உயரத்தில் தேசியக்கொடி பறக்கவேண்டும்.

16. ஊர்வலங்களில் மற்றக் கொடிகளுக்கு முன்னால் தேசியக்கொடி செல்லவேண்டும்.

17. தேசியக் கொடியோடு மற்றக் கொடிகளைத் தொங்கவிடுகிற பொழுது, தேசியக் கொடிக்கு இடது பக்கத்தில் மற்றக் கொடிகள் இருக்குமாறு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

18. மற்றக் கொடிகள் உயரப் பறந்துகொண்டிருக்கிறபொழுது, அவைகளுக்கு முன்னால் தேசியக் கொடியை மட்டும் எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் இறக்கக் கூடாது.

19. கூட்டம் நடைபெறுகிற மண்டபங்களில், சுவர்களமீது தேசியக் கொடியை அலங்கரிக்க விரும்பினால், நீள வாட்டில் அதாவது கிழக்கு மேற்கில் வைக்கிற போது, ஆரஞ்சு நிறம் மேலாகவும் பச்சை நிறம் கீழாகவும் இருக்க வேண்டுமென்பதை நாம் மீண்டும் சொல்லத் தேவையில்லை. குறுக்கு வாட்டில் அதாவது வடக்குத் தெற்காக தொங்கவிட்ட மாதிரி வைக்கிறபோது, ஆரஞ்சு நிறம் வலது பக்கத்தில் இருக்கவேண்டும்.

20. கூட்டத் தலைவருக்குப் பின்னால் சுவரில் சிறிது உயரத்தில் தேசியக்கொடி இருக்கவேண்டும்.

21. பிரசங்க மேடையிலேயோ அதற்குச் சமீபத்திலேயோ கொடியை நாட்டவேண்டுமென்று கருநிலை பிரசங்கிகளுக்கு வலது பக்கத்தில் இருக்கவேண்டும்.

22. கொடி, உபயோகத்திற்குத் தகுதியற்ற நிலையை யடைந்துவிடும் பட்சத்தில் அதனை அலட்சியமாக தூர எறிந்துவிடக்கூடாது; அல்லது அதனை அகெளரவப்படுத்துகிற மாதிரி வேறுவிதமாக உபயோகிக்கக்கூடாது. அதனை பரியாதையுடன் எரித்துவிட வேண்டும்; அல்லது ஜாக்கிரதையாக பெட்டியில் அடக்கம் செய்து வைத்திருக்க வேண்டும்.

கொடியை வணங்குவதன் மூலம் தேசத்தை வணங்குகிறோம். ஏனென்றால் தேசத்தின் பிரதிநிதியாயிருப்பது கொடி. கொடியின் நிறங்கள், சக்கரம் எல்லாம் நமக்கு என்ன போதிக்கின்றன? இந்திய மக்களாகிய நாம் அனைவரும் எவ்விதப் பாகுபாடும் பாராட்டாமல் தேச நலனை நாடவேண்டுமென்ற ஒரே பாடத்தைத்தான் போதிக்கின்றன. இந்தப் பாடத்தைக் கற்று, நமது அன்றாட வாழ்க்கையில் அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வருவோமாக!

கொடி வணக்கம்

(சுப்பிரமணிய பாரதியார் பாடியது)

1. தாயின் மணிக்கொடி பாரீர்—அதைத் தாழ்ந்து பணிந்து புகழ்ந்திட வாரீர்

* * *

2. பட்டுத் துகிலென லாமோ?—அதிற் பாய்ந்து சுழற்றும் பெரும்புயற் காற்று மட்டு மிருந்தடித் தாலும்—அதை மதியாதவ் வுறுதிகொள்மாணிக்கப் படலம்

* * *

3. கம்பத்தின் கீழ்நிறற் ல் காணீர்—எங்கும் காணரும் வீரர் பெருந்திருக் கூட்டம் நம்பற் குரியாவ் வீரர்—தங்கள் நல்லுயி ரீந்தும் கொடியினைக் காப்பார்

குறிப்பு: பாரதியாரின் பாடல் பூராவும் இங்குத் தரப்படவில்லை. போதுமான மூன்று அடிகள் மட்டுமே தரப்பட்டிருக்கின்றன.

Y:381.2

N50

41462

நமது தேசிய கீதம்

(ரவீந்திரநாத் டாகர் இயற்றியது)

ஜன் கண மன அதிநாயக ஜய ஹே
பாரத பாக்ய விதாதா
பஞ்சாப சிந்து குஜராத் மராத்தா
திராவிட உத்கல வங்கா
விந்திய ஹிமாசல ஜமுனா கங்கா
உச்சல ஜலதி தரங்க
தவ சுப நாமே ஜாகே
தவ சுப ஆஸிஷ் மாகே
காஹே தவ யஸ காத்தா
ஜன் கண மங்கள தாயக ஜய ஹே
பாரத பாக்ய விதாதா
ஜயஹே, ஜயஹே, ஜயஹே
ஜய ஜய ஜய ஜயஹே!

குறிப்பு: டாகர் பாடலின் முதற் பகுதி மட்டுமே இது.

அரசரைச் சுற்றி நான்கு பேர். அறிஞரைச் சுற்றியும் நான்கு பேர். நான்கு பேரென்றால், கணக்காக நான்கு பேரா? இல்லை; பத்துக் கணக்கிலிருந்து நூற்றுக் கணக்குவரை என்று சொல்லலாம். அரசரைச் சுற்றியிருக்கிறவர்கள் அதிகாரத்திற்கு ஆட்பட்டிருக்கிறார்கள். அறிஞரைச் சுற்றியிருக்கிறவர்கள் அன்புக்கு வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். முன்னவர், சலுகைகளை எதிர்பார்க்கிறார்கள். பின்னவர், அறிவைப் பெறுகிறார்கள். அதிகாரமும் சலுகையும் ஓர் எல்லைக் குட்பட்டவை. அன்பும் அறிவும் எல்லையற்றவை. இதனாலேயே மன்னரைக் காட்டிலும் கற்றோருக்குச் சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பு என்று கூறிப் போந்தனர் நமது முன்னோர்.

தனக்கு ஒன்றுந்தெரியாதென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த, ஆனால் அறிவின் எல்லைக்கோட்டைப் பார்த்து நின்ற ஸாக்ரட்டீஸை சுற்றித்தான் எத்தனைபேர்? எப்பொழுதும் அவனை இளைஞர் கூட்டமொன்று வண்டினம் போல் மொய்த்துக்கொண்டிருந்தது. இத்தகைய இளைஞர்களிலே ஒருவன் பிளேட்டோ. ஸாக்ரட்டீஸின் பிரதம சீடன்.

ஸாக்ரட்டீஸ், பிளேட்டோவைச் சிறந்த அறிஞனாகி விட்டான். அதற்கு நன்றியாக, பிளேட்டோ, ஸாக்ரட்டீஸை சிரஞ்சீவியாக்கி விட்டான். இருவரையும் வேறுபடுத்திச் சொல்ல முடியாது. இருவரும் சேர்ந்தே காட்சியளிக்கிறார்கள். உலகத்தில் அறிவுக்கு மதிப்பு இருக்கிறவரையில் இருவரும் சேர்ந்தே வாழ்ந்துகொண்டிருப்பார்கள்.

ஸாக்ரட்டீஸும் இளைஞர்கள் என் சமீபட்டார்கள்? அவை
உடைய சம்பாஷணை நயத்திற்காக. இனிமையாய்ப் பேசிப் பேசி இளை
ஞர்களின் அறிவைத் தூண்டி விட்டான்; அந்த அறிவினமீது படிந்
ருந்த மாசு மறுக்களை அவர்களறியாத விதமாக அப்புறப்படுத்திவிட்
டான். கி. மு. ஐந்தாவது நூற்றாண்டு கிரீஸில் இப்படி அப்புறப்
படுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருந்தது.

ஸாக்ரட்டீஸ், தனது சம்பாஷணைகளில் எல்லா விஷயங்களைப்
பற்றியும் ஆராய்ந்தான். ஒவ்வொரு விஷயத்தையும், அதன் அடிப்
படைவரை சென்று பார்த்தான்; தன்னோடு சம்பாஷித்தவர்களுக்கும்
பார்க்கச் செய்தான். இந்தச் சம்பாஷணைகளில் ஒன்றுதான்
அரசியல் என்பது.

இதில், ஆன்வது ஒரு கலையென்றும், இந்தக் கலையில் கன்கு
பயின்றவர்களை ஆளத் தகுதியுடையவர்களென்றும், இவர்
களால் ஆளப்படும் ராஜ்யத்தில்தான் நீதி நிலவக்கூடுமென்றும், இப்ப
டிப் பல விஷயங்களைப்பற்றி அவர் ஆராய்கிறான். இன்னும், ஒரு
ராஜ்யத்தில் பிரஜைகளாயிருக்கப்பட்டவர்களுக்கு எத்தகைய கல்விப்
பயிற்சி அளிக்கவேண்டும், ராஜ்யத்தை ஆளுகின்றவர்களுக்கு எத்த
கைய கல்விப் பயிற்சி அளிக்கவேண்டுமென்பதைப்பற்றிக் கூறு
கிறான். மற்றும் ஒரு மனிதனுக்கும் ஒரு ராஜ்யத்திற்கும் உள்ள
ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை விளக்குகிறான். தனி மனிதனுடைய அற
வாழ்க்கையையும் சமுதாய மனிதனுடைய அரசியல் வாழ்க்கையையும்
நிறை போட்டுக் காட்டுகிறான். ஆக, இந்த அரசியல் என்னும்
தால், அறம், அரசியல், கல்வி முதலிய பல கிளைகளக்கொண்ட ஒரு
மரம். இந்த மரத்தை வளர்த்தவன் பிளேட்டோ. இதனாலேயே இந்த
நூலுக்கு பிளேட்டோவின் அரசியல் என்று பெயர்வழங்குகிறது.

இந்த அரசியல் தால், ஓர் அறிஞன் கூறுகிற மாதிரி, தத்துவ
சாஸ்திரிகள் கையிலே மட்டுமல்ல, அறிஞர்கள் கையிலே மட்டுமல்ல,
எல்லோர் கையிலும் இருக்கவேண்டியது அவசியமாகும்.

வெ. சாமிநாதசர்மா தமிழாக்கிய

பிளேட்டோவின் அரசியல்

விலை ரூ. 7-0-0

கிடைக்குமிடம்:—

தபாற் செல்வ தனி

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

புதுக்கோட்டை

மத்தும் எல்லாப் புத்தகசாலைகளிலும் கிடைக்கும்.

நங்கள் சமீப வெளியீடுகள்

வெ. சாமிநாத சர்மா தமிழாக்கியவை

பிளேட்டோவின் அரசியல்	7-0-0
அரசியல் வரலாறு	2-10-0
கார்ல் மார்க்ஸ்	3-4-0
ருஷ்யா—சரித்திர வரலாறு	1-8-0
ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ஒரு-நிர்க்கதரிசி	2-4-0
மாளிட ஜாதிரின் சுதந்திரம்	1-4-0
ஆசிரியரும் உலக சமாதானமும்	2-8-0
ஐகப் தேச ஸ்தாபனம்	2-0-0
சார்லஸ் டார்வின்	0-8-0
ஸர் ஐஸக் நியூட்டன்	0-8-0
தாமஸ் எடிஸன்	0-8-0
அரசாங்கத்தின் பிறப்பு	0-8-0
பிரஜைகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும்	0-8-0
அரசியல் கட்சிகள்	0-8-0
கமது தேசியக் கொடி	0-8-0
மாலினி	1-8-0
மாலினியின் மணிமொழிகள்	அச்சில்
மாலினியின் மனிதன் கடமை	"
நுன்னோ	"
சுமிக்ரோ காங்கிரஸ் கமிட்டி அமைப்பு விசிகள்	0-4-0

(தபாற் செல்வ வேறு)

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

புதுக்கோட்டை :: நெல்லை

எமது சென்னை விநியோகஸ்தர்கள்:-

மாரி திலையம்

59 பிராட்டிவெ :: சென்னை

நமது தேயீயக் கொடி

“இது ஒரு சாம்ராஜ்யத்தின் கொடியல்ல; ஏகாதிபத்தியக் கொடியல்ல; ஆதிக்கக் கொடியல்ல சுதந்திரக் கொடி. இது நம்முடைய சுதந்திரத்துக்கு மாத்திரமன்றி எல்லோரின் சுதந்திரத்துக்கும் சின்னமாக விளங்குகிறது. இந்தியர் வாழும் இடங்கள் என்ன, இந்திய ஸ்தானீகர்கள் தங்கும் ஸ்தலங்கள் என்ன, இந்தியக்கப்பல்கள் செல்லும் கடல்கள் என்ன, இப்படி உலகின் நாலா பாகங்களுக்கும் இந்தக் கொடி செல்லும். இது போகும் இடங்களுக்கெல்லாம் சுதந்திரம் என்ற செய்தியை, தோழமை என்ற செய்தியைக் கொண்டு செல்லும். உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு தேசத்துடனும் நேசமாயிருக்க இந்தியா விரும்புகிறது என்ற செய்தியை நமது கொடி பரப்பும். சுதந்திரத்தை நாமும் தேசங்களுக்கெல்லாம் இந்தியா உதவியளிக்கும் என்ற செய்தியை நமது கொடி பறை சாற்றும்.”

—ஜவஹர்லால் நேரு

“ஞாபகமிருக்கட்டும்! இந்தக் கொடியின் கீழ் ஆண்டான்-அடிமை என்றோ, பணக்காரன்-ஏழை என்றோ பேதம் கிடையாது என்பது ஞாபகமிருக்கட்டும்! யாருக்கும் தனி உரிமை கிடையாது. கடமை, பொறுப்பு, தியாகம் என்பவைதான் யாவருக்கும் உண்டு. ஹிந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், கிறிஸ்தவர்கள், ஜைனர்கள், சிக்கியர்கள், ஜோராஸ்டியர்கள் ஆகிய எந்த மதத்தினராக இருந்தாலும் நம் அனைவருக்கும் தாய் இந்தியாதான். பிரிக்கமுடியாத ஒரே இதயத்தையும் பிரிக்கமுடியாத ஒரே ஆன்மாவையும் பாரதமாதா பெற்றிருக்கிறாள். புத்தயிர் பெற்ற இந்தியாவின் புதல்வர்களே! புதல்விகளே! எழுங்கள்! எழுந்து நம் கொடியை வணங்குங்கள்!”

—சரோஜினி தேவி